

R. Pokorný: Neziskoví fízlové a udavači v akci. Udavačství jako základní pracovní nástroj neziskovek

- CZ24 News | 16. února 2020

ČESKO: RADEK POKORNÝ připomíná, že svoboda slova u nás už opět nejen neexistuje, ale skrze úderky neziskovek jsou její projevy existenčně postihovány – a nabízí jedno z řešení, jak se nové totalitě bránit

Udavačství je jedním ze základních pracovních nástrojů neziskovek a na ně napojených dobrovolníků. Pokračovatelé odkazu Pavlíka Morozova se v dnešní době rodí jako houby pod dešti. Po mládežnickém aktivistovi Jakubu Čechovi, jenž jako nezletilý pranýřoval před pěti lety prostějovskou radnici za nadšeného potlesku pražské kavárny, jdou v jeho stopách i další průkopníci (staro)nových časů.

Ideově pevný student, který zabránil svým bdělým zrakem, aby se v akademickém knihkupectví prodávala závadová literatura jako je knižní bestseller sociologa Pera Hampla Prolomení hradeb, je dnes stejně hoden obdivu jako pirátská aktivistka, která před měsícem pomocí sociálních sítí vyslídila, že v Praze v restauraci Na slavníku má proběhnout sraz disidentů pořádaný právě tímto nebezpečným rebelantem a spisovatelem. Udavači nakonec výhrůžkami dosáhli toho, že hospodský raději akci vzdal, a tak se uskutečnila paradoxně v sokolovně Řeporyjích.

Armáda udavačů

Tento týden rozvířila mediální prostor další udavačská kauza, ve které hrál hlavní roli jeden z manažerů zapojených do neziskového byznysu Daniel Hůle z Člověka v tísni. Jednoho se mu konečně do tísně dostat podařilo.

Prodavačka jablonecké prodejny knihkupectví Kanzelsberger Tereza Bartůňková se o tomto víkendu naivně podělila na Twitteru o lehce bizarní životopis, kterým se jeden z brigádníků ucházel o práci v knihkupectví. Post, jakých jsou na sociálních sítích tisíce, stál nebohou dívku místo. Brigádník byl totiž cikán, tedy chráněný lidský superdruh, podobně jako rudí komisaři v Bruselu nebo milionové chvilky, o kterých se také na internetu vtipkovat nevyplácí, pokud v lepším případě nechcete „jen“ přijít o práci, nebo se vystavit mediálnímu lynčování a stát se člověkem v tísni.

Kdo se tímto doporučením neřídí, je označen za xenofoba, rasistu či fašistu a patří jistě přinejmenším k neonacistické scéně. Tentokrát ale byli hlídači politické korektnosti bdělí. Na profil nebohé dívky se zaregistroval soudruh Michal Bláha z organizace Hlídač státu. Ten potom prohřešek orwellowsky postoupil výš a Daniel Hůle v tísni už věděl, jak jednat, aby se nám tu skomírající rostlinka svobody slova nakonec zase neuchytila.

Tak jako za dob reálného socialismu, kdy fízlové někoho udali za nepřátelské řeči zpochybňující vedoucí úlohu strany u zaměstnavatele, a ten pak prohřešky „řešil“, tak i dnes v dobách bruselského eurosocialismu, jsou tu opět stejné metody. Tím jak moc těchto struktur bobtná, mají podnikatelé a firmy stále větší strach, aby se nedostali do maléru. Buď proto, že jsou často závislí na státu a jeho libovůli, nebo chtějí mít prostě jen pokoj.

Poprava

Negativní kampaň v souvislosti s xenofobií a rasismem, kterou umějí neziskovky spolu s médii proti neuvědomělým podnikatelům a firmám rozjet, může mít pro lynčovaný subjekt fatální důsledky. Sotvakoho proto překvapí, že knihkupectví Kanzelsberger, kde nebohá dívka pracovala, s ní po ataku neziskovek raději „preventivně“ ukončilo pracovní poměr.

A to okamžitě bez ohledu na výpovědní lhůty, důtky nebo jiné odborové vymoženosti, kterých si dokázala levice a s ní spojené menšiny či jinak privilegované skupiny u nás vydobýt na státu i podnikatelích více než dost. Zatím by jí nepomohl ani ombudsman, neboť paní Šabatová, která si (naštěstí) už balí fidlátka, plédovala jen pro menšiny, nikoli pro dívku z většinové populace, která zatím nepochopila, že svoboda slova je už opět (jako za minulé totality) pouze na papíře.

Tereza Bártíková, která neziskovou inkvizici upoutala tweetem, ve kterém zesměšňovala zájemce o práci, si prostě neuvědomila, že beztrestně lze zesměšňovat jen bílé heterosexuální muže, o kterých je na sociálních sítích dovoleno psát cokoliv, včetně výzev k fyzické likvidaci – a všechny „hlídače státu“ to pochopitelně nechává klidnými (pokud jim za to ještě nedávají ceny).

Kromě legračního životopisu, kde Tereza začernila veškeré osobní údaje, ještě dala na Twitter poznámku *„I procházka po brněnském Cejlu mi byla příjemnější, než zaučovat v práci cikánku.“* Daniel Hůle z Člověka v tísni, který si okamžitě nechal o Tereze všechno zjistit, oslovil knihkupectví Kanzelsberger se sugestivní otázkou: *„Opravdu vám rasismus v @kanzelsberger přijde normální?“*

Odpověď přišla záhy. *„Zachovala se neslučitelně s lidským přístupem, nemůže urážet svoje kolegy,“* kála se jak před pověstnou prověřkovou komisí vedoucí marketingového oddělení Jana Kmuníčková.

Jak se bránit

Máme tedy před sebou ukázkový případ orwellovské ideopolicie: Dobrovolní fyzlové slídí po osobních účtech, kde se neopatrní lidé baví bezstarostně mezi sebou. Poté si oběť důkladně proklepnou. Nic těžkého, ostatně neomarxistické úderky na to mají celé úřady. Jeden z jejich hlavních štábů byl prý dosud právě úřad ombudsmanky, kde pod ochranou Anny Šabatové byli špiclové královsky placeni z našich daní. Pak už jen stačí zvolit slabá místa, kde proběhne úder. Stále oblíbenější je prásknout nekorektní řeči oběti jejímu zaměstnavateli s výhružným podtextem jako v tomto případě. *„Víš, soudruhu, koho zaměstnáváš?“* V případě podnikatelů je útok veden současně na jejich firmy, v případě například povolování veřejných akcí se tlak soustředí na obecní úřady.

Hned je tu další příklad: V tomto týdnu se bolševičtí cenzoři soustředili na chystaný koncert skupiny Ortel na Řipské pouti v Krabčicích, kde vítězové zrušeného Zlatého slavíka vystupovali v minulých čtyřech ročnících – ale letos jim byla účast nečekaně zrušena. Starosta Krabčic Jiří Šimáček rozhodnutí alibisticky zdůvodnil tím, že chtěli dát prostor i dalším interpretům. Stále stejná metoda reinkarnovaného předlistopadového udavačství kombinovaná s výhrůžkami a „doporučováním“.

Ať už jde o vyhozenou prodavačku z knihkupectví, nebo zákaz Ortelu na Řipské pouti mají ovšem obránci svobody slova přece jen v rukou jednu zbraň: prostě nepřátele svobody nepodporovat. Třeba tím, že si svoji oblíbenou knihu koupí u jiného knihkupce a ke Kanzelsbergerovi již nevstoupí. A na koncert Ortelu půjdou místo pod Říp někam jinam (dokud ještě je kam).

A občané Krabčic mohou zase dát svůj názor najevo v obecních volbách.